

Ömer KALAYLI
Sivas Vali Yardımcısı

Sivas Valimiz Sayın Zübeyir KEMELEK'in Vefatının Ardından

*Emanetiniz üzerimde kaldı, Sayın Valim
Bembeyaz bir ölümle ayrıldınız aramızdan.*

Yaşadığı sürece hem yakınlarından hem çevresinden birçok ölüm haberi alır insan. Bazı insanlar öyle bir hayat sürer ki; statüleri, makamları ve mevkileri bir tarafa; gönül dünyaları, bıraktıkları hoş sadaları yüreğinizde büyük izler oluşturur. Bundandır ki, beklenmedik ölümleri sizde derin yaralar bırakır. İşte büyük ölümlerdir bunlar, büyük kayıplardır; alanlara sığmayan insan seliyle, hep bir ağızdan yükselen dualarla, şahadetlerle...

Gördüğüm hiçbir ölüm beni bu kadar derin yaralamamış, şu yüreğimde bu kadar tesir bırakmamıştı. İnanamamıştık bir türlü. Kabullene-medik, aramızdan ayrılışını. Oysa bir veda bile edememiştik.

Şubat, o yıl başka bir şubattı. Hava suskundu. Bulutlar dağılarak sanki

başka diyarlara göçmüştü. Ne kar vardı yerde, ne de ayakkabılarımızı ıslatacak yağmur. Yine bir Şubat Cumasında yolcu etmiştik kendisini, dualarla, aminlerle tertemiz ve içten. Nerden bilebilirdik onu son yolculuğundan önce istirahat edeceği, hayata tutunmak için bekleyeceği o hastane odalarını? Nereden bilebilirdik umut yolculuğunun bir ebedi istirahat yolculuğu olacağını? Ama o ıslıl ıslıl gözleri ile yüzünden eksik olmayan tebessümü ile adeta bizlere umut pompalıyordu.

Arkasında inanıyorum ve anlıyorum ki çok büyük teveccüh, hiç eksik olmayan içten dualar vardı. İncitmek nedir, kalp kırmak nedir, kibirlenmek nedir? uğramamıştı hiç limanına. İnsanlara başka bir gözle bakardı, tamamıyla olgun, birleştir-

Ondan razıydık, emindik.

Allah da ondan razı olsun,
dediği, şahitlik ettiği, son

yolculuğuna uğurlanan

ölüm. Kalabalıkları

peşinden götüren bir

ölüm. Duaları aminlerle,
içtenlikle birleştiren bir ölüm.

Dünyadan ayrıldığında bir

kayıp olarak herkesi yasa

boğan ölüm. Hoş sadanın

her tarafı rengârenk

kapladığı bir ölüm. İnsanları

hiçbir menfaat, fayda

gözetmeden bir araya

getiren ölüm.

ci, hatalarımızı bile kırıp dökmeden tamir eden bir usta edasıyla hoş görüyordu, adeta insanlara kendisini sevdirmeyi biliyordu.

En zor zamanlarda, en dayanılması güç durumlarda dahi gösterdiği sabır ve soğukkanlılığı, onu insanlara çözülmesi zor olan bir halat gibi bağlıyordu. Bir gün mahzun bırakılacağımızı, çok uzaklara gidecek ve yalnız kalacağımızı hiç düşünmemiştik. Yavaş yavaş konaktan çıkarak araca doğru yöneldi. Allah'a ısmarladık sözü kulaklarımızda adeta yankılandı.

Biz onun eski sağlığına kavuşarak aramıza tekrar geleceğini büyük bir ümitle bekliyorduk. Onu en son zorlu yaşam mücadelesinden bir gün önce görebilmiştim. Olanlar onun dünyasını onun hılyasını hiç karartmamıştı. Yorgundu, yılların yorgunluğu vardı sanki üzerinde. İçimde oluşan "beni bekleyin İnşallah tekrar bir arada olacağız" izlenimi beni daha da sevindirmişti.

Gece aldığımız müjdeli bir haberle sanki dünyalar bizim olmuştu. O, o zor zamanda dahi hala bir taraftan görevine olan bağlılığını ve iş azmini o hasta yatağında devam ettiri-

yordu. Devam eden çalışmalar ve hizmetler... Hep dünyasında onlar vardı. Kaymakamlığa ilk başladığı günden ölüm yatağına düştüğü o güne kadar. Kafasında hala Yıldız Dağı vardı, Et ve Süt Entegre Tesisi ve diğer yatırımlar. Çok emek harcamıştı ve bu projeyi başarılı bir şekilde tamamlamak onun en büyük derdiydi.

Bak, Sayın Başbakanımız, Sivas'a geleceğim ve büyük ihtimalle ben orada sağlığımdan dolayı olamayacağım. Ama sen Yıldız Dağı projesini arz etmeyi ihmal etme! sözleri sanki bu dünyadaki bana söyleyeceği son talimatlardı. Nereden bilebilirdim. Keşke o süreyi biraz daha uzatabilseydim, keşke bir helallik isteyebilseydim. Bilmiyorum hiç kırdık mı acaba, onu hiç düşünmeden, hiç bilmeden çünkü o hep içine atıyordu, bazı şeyleri. Belki içinde volkanlar hiç durmuyordu. Kırgın mıydı acaba dünyaya? İnançlıydı, her şeyi sabır ve olgunlukla değerlendiriyordu.

Korku ve tedirginlik yoktu. Acaba Rabbim ona yürü ya kulum artık bu dünyadan ayrılık zamanı geldi diye mi seslenmişti, bir şekilde?

Demir almak zamanı mı gelmişti? Artık son kalp atışları mı, son virajlar mıydı dönülen? Bitiyor muydu saatler, kumlar tane tane, rüzgâr son yaprakları mı savuruyordu kopan fırtınayla? Dualar onu hiç yalnız bırakmadı. Alınan hayır dualar, hoş sadalar hep yanındaydı. Onu hep hissediyorduk sanki. Kim bilir kaç insanın gönlüne girmişti yaptıklarıyla, iyi niyetiyle. Bilmiyoruz belki kaç insan onun vesilesi ile zordan kurtulmuştu. Kaç insana kapısını açarak mutlu haber verdi ve kara bulutları üzerlerinden uzaklaştırmaya çalıştı. Kaç insana kapısını açarak yardım eli uzattı.

Organ nakli başarılı bir şekilde geçmişti. Sonra yemek yemeğe, yürümeye başlamıştı. Eski sağlığına kavuşmasına ramak kalmıştı. Ölümle randevusu sanki ertelenmişti. Yüreklere büyük bir ferahlıklar gelmişti. Ama, maalesef, bir pıhtı hayatı adeta abluka altına almıştı. Bir türlü yazılamamıştı levh-i mahfuzda daha fazla hayat, daha fazla nefes alma kalmamıştı, yürünen bu yolda. Sabahın ilk saatlerinde uyandıran o telefon yıkmıştı, Kaf Dağı'nın Anka Kuşu'nu. Çiğnemişti, umutla yeşermeyi bekleyen o tohumları. Yutkunmalar, hıçkırıklar ve boşalan gözyaşı hep bir biri arkasına geldi. Hiç ara vermedi. Buruktu gönüller, boynu büküktü bedenler. Kurudu birden gözlerde yeşeren umutlar. Hep dualar vardı, yalnızca yapılabileceğimiz ve aminler, hep içtenlikle yürekten çıkan. Ama o Hakka yürümüştü, sessizce, usul usul ebediyete uğurlanmıştı, meleklerce.

İstirahatgâhına koşar adımlarla ulaşmıştı. Ölüm vardı insan için. Kaçınılmaz bir son vardı, bu hayatta. Bir bitiş düdüğü, bir son durak.

Siren çalınacaktı elbet. Ama ne zaman bilinemezdi. Belki yolda, belki uykuda, belki de bir ölüm döşeginde ansızın yakalanacaktı. Yaşanılacaklar yaşanacaktı bir bir kader defterinde olan. Ama beyaz bir ölüm bekler insanı, hayırlı bir ölüm. Herkesin giderken yolun açık olsun güzel insan dediği bir ölüm.

Ondan razıydık, emindik. Allah da ondan razı olsun, dediği, şahitlik ettiği, son yolculuğuna uğurlanan ölüm. Kalabalıkları peşinden götüren bir ölüm. Duaları aminlerle, içtenlikle birleştiren bir ölüm. Dünyadan ayrıldığında bir kayıp olarak herkesi yasa boğan ölüm. Hoş sadanın her tarafı rengârenk kapladığı bir ölüm. İnsanları hiçbir menfaat, fayda gözetmeden bir araya getiren ölüm. Yokluğu ölümle gün yüzüne çıkan, yokluğuna alışılamayacak bir yaşam sonrasında ulaşılan son nokta ölüm, kapıyı çaldığında yü-

rekleri yasa boğan ölüm. İşte, böyle bir ölümdü onda gördüğümüz yaşadığımız.

Yorgun vücudu saran ateş bir türlü bırakmamıştı onu, onu sapa sarmıştı sımsıkı.

Hayata tutunurken gözleri ateş karşısında düşmüştü o hali. Bir Cuma sabahı son nefesini verirken yakmıştı gönülleri. Acı haberi ile yıkılmıştı gönülleri. Oysa güzel haberi duymayı ne çok isterdi onu seven gönülleri. Olmadı, ateş düştü bir kere. Cansız bedeni gelmişti, o çok sevdiği, hizmet ettiği adeta gönül verdiği şehre. Şehir mahzun kesilmişti. En zor ve en son görevdi belki. Ama gönül sesi, o bıraktığı intiba o kadar büyüktü ki alanlara sığmadı. Kim derdi ki görev yaptığı binanın önünden bir gün cenazesi kalkacaktı. Kim derdi ki şehirden ayrılış bir ebediyet yolculuğuna uğurlama olacaktı.

Gösteriştense uzak yaşadı hep. Onun dünyası iyilik üzerine kurulmuştu. Geride hoş bir sada bıraktı. Koca bir yitik olarak aramızdan ayrıldı.

Ama, ben aldığım o emanetinizi size tekrar verememişim. Oysa, ne çok isterdim, sağlığınıza kavuşup emanetinizi teslim edeceğim o günü. Ebediyet yolunuz sonuna kadar açık olsun Sayın Valim. Dilerim Allah'tan buradan sonra yurdunuz hep Cennet olsun. Melekler size hep sevgiyle, merhametle baksın, tıpkı dünyada sizin bizlere baktığı gibi. Burada yorulduunuz, bu dünya sizi üzdü belki de. İnşallah, berrak yüreğinizle ebediyet hep sizi mutlu eder. Dualarımız, büyük dualar, hep arkanızdan çıktı yollara. Son dua, son bakış, son göç ve son veda...

Ruhunuz Şad olsun Sayın Valim.

